



Arrest

nr. 246 811 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten .

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 november 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 24 juni 2020. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in, dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het nr. 252 475.

1.2. Eveneens op 24 juni 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [B.A.]

[...]

nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 1, §1, 11° juncto artikel 1 §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt op de volgende wijze toegelicht:

“De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing alle belangen tegen elkaar moeten worden afgewogen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van verzoeker.

Verzoeker verblijft al in België sinds 24/07/2007.

Verzoeker verblijft al meer dan 13 jaar in België.

Verzoeker heeft ook verschillende nauwe sociale contacten die hem voorzien van levensonderhoud.

Dat al deze elementen ook blijken uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op het behoud van gezinsbanden en familiebanden

Zoals hoger uiteengezet betreft de voorliggende beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd.

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. "

(zie het stuk 1)

De bestreden beslissing is dus te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

- 6.2.2.1.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven. "

- 6.6.2.2.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling. De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het privé en gezinsleven van verzoeker alsook de hechte sociale contacten die verzoeker hier in België heeft. Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij wel degelijk sociale banden heeft die zodanig hecht zijn dat ze er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid.

Zo kan er worden verwezen naar de aanbevelingsbrief van Mevrouw [S.V.], waarin zij verklaart dat verzoeker deel uitmaakt van haar gezin en hij door haar wordt geholpen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

"Ik heb hem leren kennen via mijn echtgenoot, [A.TJ.], die ook van Sierra Leone is en al sinds die tijd heeft [B.] ene belangrijke plaats in ons leven. Hij woont ook al een tijdje bij ons en maakt deel uit van ons gezin. "

En verder:

"Om te overleven en in zijn levensonderhoud te voorzien, zorgen wij meestal voor hem of krijgt hij af en toe iets toegestopt vanuit zijn eigen gemeenschap. In ruil past hij dan wel eens op onze kinderen zodat mijn man en ik wat quality-time met elkaar kunnen dorbrengen."

En ook:

"Via mijn ouders krijgt hij dan soms ook wel kledij die zijn van vrienden gekregen hebben, hij rijdt soms het gras af en dan geven we hem een beetje geld. "

De heer [A.T.] stelt eveneens het volgende in zijn aanbevelingsbrief:

"Hij leeft met de hulp van onze familie en de hulp van paar vrienden al jaren."
(zie stuk)

Uit deze getuigenissen blijkt duidelijk dat verzoeker afhankelijk is van bepaalde personen m.b.t. zijn levensonderhoud.

Verweerster houdt bij haar beoordeling hiermee geen rekening.

De verwerende partij gaat dan ook voorbij aan het privéleven van de verzoeker.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van alle concrete elementen van het dossier nl. namelijk de afhankelijkheid voor zijn levensonderhoud en zijn hechte vriendschappen. Bovendien heeft hij hier ook een privéleven opgebouwd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief gezinsleven en hechte sociale banden.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de privé situatie van de verzoeker, aangezien dit ook vermeld stond in de 9bis-aanvraag dd. 26/11/2018

- 6.2.3.

DERDE ONDERDEEL

Het recht op een privé-leven

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2007 in België.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan 13 jaar in België. Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands.

Verzoeker heeft zoals reeds uiteengezet nauwe contacten in België die hem ondersteunen en waar hij bij kan verblijven. Tevens heeft verzoeker in de loop van zijn asielprocedure gewerkt en aan de slag geweest als vrijwilliger.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort om in België te verblijven. Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in december 2018 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van de uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Een terugkeer naar Ivoorkust zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten om in België te verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 24/06/2020 en ter kennis gebracht op datum van 02/09/2020 te schorsen en te vernietigen.”

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker dan wel de schending van de artikelen 1 §1,11° juncto 1 §2, 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, alsook van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar niet op concrete wijze uiteenzet hoe deze bepalingen geschonden zouden zijn, zodat deze middelenonderdelen onontvankelijk zijn.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat het een uitoefening van het Unierecht inhoudt; bijgevolg moet het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht gerespecteerd worden. De betrokken vreemdeling dient dus in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het Hof van Justitie legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht –en niet ex artikel 41 van het Handvest, nu deze bepaling zich richt tot de instellingen en organen van de Unie-, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

2.4.1. In casu volgt de bestreden beslissing op een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door verzoeker werd ingediend, onontvankelijk werd verklaard.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die eraan in de weg staan dat de machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren.

Zoals hij in het verzoekschrift zelf aangeeft, had verzoeker in het kader van deze aanvraag reeds gewezen op zijn langdurig verblijf en integratie in België, en op de sociale contacten die hij hier heeft, en had hij deze elementen ingeroepen als buitengewone omstandigheden die zouden toelaten dat de regularisatieaanvraag in België werd ingediend. Deze elementen werden door de verwerende partij in ogenschouw genomen bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag.

Aldus kan de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in casu aangenomen worden als een gelegenheid waarin verzoeker zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

Aangezien het huidig verzoekschrift geen andere elementen naar voor brengt dan deze die verzoeker bij de verblijfsaanvraag al aan het bestuur te kennen had gegeven, volstaat deze vaststelling om het onderdeel van het middel dat gestoeld is op de schending van het hoorrecht af te wijzen. Het eerste middelenonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangezien de verwerende partij, bij haar oordeel dat geen van de door verzoeker aangevoerde elementen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dus een terugkeer dus in de weg staat, rekening heeft gehouden met het langdurig verblijf, de integratie en het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop verzoeker zich beroept, kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij in het tweede en derde middelenonderdeel stelt dat niet blijkt dat terdege met die elementen rekening werd gehouden bij het besluitvormingsproces.

Het beroep dat verzoeker tegen de beslissing waarmee zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, had ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 246 810 van 23 december 2020 (RvV 252475).

Thans brengt hij ook geen andere elementen bij die niet reeds werden onderzocht in het kader van die aanvraag.

Het blijkt dus dat de verwerende partij zich heeft gebogen over alle door verzoeker aangehaalde elementen, en dit in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alvorens zij een terugkeerbesluit nam. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de besluitvorming in de aanloop naar het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een ander of ruimer onderzoek zou vergen dan het onderzoek dat reeds werd gedaan in het licht van de beslissing over zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Meer in het bijzonder toont verzoeker niet aan dat de beoordeling onder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn dan deze onder artikel 8 van het EVRM. In tegendeel: verzoeker, die zich wel heeft beroepen op het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd, toont niet aan dat zijn specifieke situatie raakt aan de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moest worden gehouden. Zo blijkt er geen sprake te zijn van minderjarige kinderen en evenmin van een gezins- of familieleven, enkel van een sociaal netwerk. Verder toont hij evenmin aan dat zijn gezondheidstoestand actueel nog een terugkeer in de weg zou staan.

2.4.3. In de mate dat verzoeker er in het tweede middelenonderdeel nog op lijkt te alluderen dat andermaal over de door hem aangehaalde elementen had moeten worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij niet aan welk belang hij heeft bij deze grief. De beslissing houdende het onontvankelijk bevinden van de aanvraag en de thans bestreden beslissing werden tegelijkertijd aan verzoeker ter kennis gebracht, en verzoeker heeft, zoals hiervoor reeds is gebleken, de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de door hem geviseerde motieven inzake het onontvankelijk bevinden van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het doel

van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, is dus bereikt, en enige belangenschade blijkt niet.

2.5. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat die beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.6. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS